ADRIAN POPESCU

„Focul şi sărbătoarea"

Remarcabil este Adrian Popescu, aflat şi el la al doilea volum ***(Focul şi sărbătoarea).*** O cunoştinţă evoluată a poeziei transpare nu doar în perfecţia formală, dar în reminiscenţele livreşti ce participă continuu la substanţa liricii. ***Corespondenţe*** este o splendidă poezie despre poezie, într-un ton de badinerie, însă în care se spun lucruri profunde şi subtile: ***„îmi*** *întind poeme/e timpurii /pe o sfoară de rufe, / puţin bucuros, puţin trist, / ca într-un vers / din Arthur Limdkwist /pe care, poate, îl ştii. // i/suci Poemul pe o frînghie / ce-ai petrecut-o într-o :i după ' trunchiul de pin. / Dar despre aceasta nimeni să / nu ştie. / Uneori eşti altul / Alteori te-ai urît. / Ieri a plouat. Mîine va fi iarăşi senin. || Cu pîndand, cu pădurarul, cu soldaţii / te înţelegi într-o limbă pe care o vorbesc / şi eu. / Deci, sîntem ca fraţii, // îmi scrii: poezia toată s-a spus / şi te închipui, cu ochi uimiţi, | dilataţi, în apus, / privind cum se trece, uşoară, / o luminare de ceară. / De ce nu s-a spus pentru întîia oară? ".*

Latura picturală, concret vizuală, predomină, ca la Emil Gulian, cu care Adrian Popescu se înrudeşte în aerul visător, în închipuirea ce alternează „realismul" descripţiilor: *„Curtea mesageriilor în ramă de plumb, în crepuscul, / cînd devii dintr-odată, suav şi agrest, / iar gura mea pronunţă africatele Septentrionului, / cum ar citi şoptit dintr-un tainic opuscul; / declină apuse, apusene oraşe-cetăţi, / oraş-labirint, burguri-oglindă, /întreabă de miresme din Est. //Doamne, poate totul nu e decît o fantasmagorie, / o amînare, un răgaz, un cutremur, / ca în pînza păianjenului unde / cupole şi turnuri, pieţi şi catedrale, / privelişti, oraşe, irizează în tremur? // O, sacii mari de poştă, pe rafturi, stranii saci, / legaţi cu şapte noduri, pecetluiţi în ceară, / ştii mai întîi pe care să-l desfaci? / In care e mireasma arbuştilor din Vară? / Curte cu nume stranii, delirante, / Roza vînturilor pe alei învolbură plante. // Ferestre mari cit o grădină / cu plante-agăţătoare, mustind de prea mult verde, / Curte la care ai fost primit în Vis, / şi-n care sufletul se pierde".* Am citat acest lung poem pentru frumuseţea lui, pentru graţia adîncă şi ceremonioasă a fanteziei. Adrian Popescu e un poet care ştie să-şi ţină promisiunile debutului, unul din cei mai originali ai generaţiei lui.

(România literară, nr. 27, 1975)